„Danskeren,"
et halvmaanedlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Indsendelser adresseres: Danskeren, Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Glem ikke

„Nytaarsgaven". Husk paa, Læsere! Venner! at „Danskeren" er eders Blad. Det er ikke en Enkeltmand eller et Firma, der udgiver den til egen Fordel. Der er heller ingen Kapital bag ved den til at skyde den frem. „Danskeren"s eneste Kapital er dens Læseres Kærlighed og Velvillie. Hvor stor denne dens Kapital er, det er ikke saa let at udregne, men maaske vi kunde faa lidt Oplysning derom ved Forslaget om — „Nytaarsgaven", de 1000 ny Holdere!

Faar vi blot denne Nytaarsgave, saa skal vi ikke glemme at paaskønne den. Vi skal nok ogsaa huske straks at sige Tak for Gaven, om vi faar den.

Red.

En opmuntrende Rapport.

Siden jeg sidst skrev om Subskriptionen til Skolen, har jeg modtaget Rapport fra Past. Schmidt. Ham var det paalagt at arbejde for Sagen i den Kreds, hvor han bor, derude i Nybyggeregnen nordvest i Nord Dakota.

Der kunde jo ikke ventes meget derfra. Nybyggere er de, og langt, langt borte herfra bor de. Men de skulde jo da ogsaa have en Anledning at være med, selv om det saa kun blev med en Enkestærv.

Her er saa Rapporten derfra — ialt $536.00.

I Trinitatis Menighed, Kenmare, er der subskriberet saaledes: $50 — 50 — 25 — 20 — 15, og saa er der femten paa $10 hver, ni $5, een $3 og een $2.

En mindre, ny Menighed ved Kenmare (Zions Mgh.) har subskriberet: een $25, fire hver $10, tre $5 og een $2.

Ved Flaxton er de ogsaa med: to hver $20, een $10 og tre $5 foruden nogle mindre Summer.

Ved Bowbells har Past. Schmidt ikke været endnu, men desuagtet er der een Subskription derfra paa $20.

Nu vel — det er maaske ikke noget at rose af, og det er da heller ikke Hensigten med Offentliggørelsen. Men det er dog noget at glædes ved. De gode Nybyggere synes at tage rigtig og med Forstaaelse paa Sagen. De har jo selv en Skole deroppe, men i Stedet for, at det skulde hindre dem i at være med at opbygge Samfundets Skole, kunde det synes, som det har givet dem Forstand paa og Hjerte for Sagen.

Jeg er bleven mødt med det Spørgsmaal, om Skolen ikke lige saa godt kan være stor nok nu, som den var det til at begynde med. Det ved Nybyggerne at svare paa. De synes ikke om altid at bo i de primitive Hytter af „logs", „sod" eller lignende Materiale. Undertiden — ikke saa sjælden — vokser jo Familien, saa det bliver nødvendigt ogsaa at „udvide Paulunerne". Skolen har ogsaa fra Begyndelsen været Nybygger, men den er vokset, saa den maa som alt andet, der er Liv i og vokser, ogsaa udvides.

Ja, det er godt, at Sagen har mødt Forstaaelse og Hjertelag baade der og flere andre Steder. Bare den maa møde det overalt, saa skal det nok lykkes til kommende Sommer at faa opført „en Fløjbygning eller formaalssvarende Bygning ved Samfundets Skole", som Aarsmødets Beslutning lyder.

Lad os nu faa Rapporterne fra de andre Komitemedlemmer, saa snart det er muligt.

Vi arbejder fremdeles med lyst Haab imod det satte Maal. At vi skal naa de $10,000, det tvivler vi slet ikke om, som før sagt, men vi vil henvende os til alle Egne indenfor Samfundets Virksomhed, og vi faar ikke let for meget. Bliver der noget tilovers fra Bygningsforetagendet, saa bliver det brugt til Afbetaling paa Gælden. Der skal nok blive aflagt Regnskab for hver eneste Dollar.

Om det naas, at nogen af Komitemedlemmerne besøger hver enkelt Menighed, kan jeg ikke sige. Det er vor Agt, men der er jo meget andet, der lægger Beslag paa den enkeltes Tid og Kræfter. Skulde nogen blive forbigaaet, som nok vilde have en Skærv med i den ny Bygning, saa vil vi være saa hjertelig glade ved, om en saadan eller saadanne vilde melde sig selv.

Vi haaber snart at kunne meddele mere.

A. M. Andersen,
Kom.s Fmd.

Gaver til trængende teologiske Studenter ved vor Skole i Blair.

Julen nærmer sig, Mindefesten om Guds største Gave til den faldne Verden: hans enbaarne Søn, vor Herre Jesus Kristus. Hos dem, som har aabnet sit Hjerte for denne store Gave, vilde jeg gerne med disse Linier banke paa og bede om en Gave til vore trængende teologiske Studenter. Der er 9 teologiske Studenter paa Skolen, og de fleste af dem er saaledes stillede, at de selv maa tjene, hvad de skal bruge til at studere for, eller ogsaa gaa i Gæld, om nogen vil laane dem noget. De bruger deres kostbare Ungdomsaar til at forberede sig til en Gerning, der maaske aldrig vil sætte dem i Stand til at kunne tilbagebetale deres Gæld fra Skoletiden. De har store Udgifter til Skolen, til Bøger, Klæder o. s. v. o. s. v. Vort Samfund har bestemt en lang Skoletid for sine Præster, forlanger forholdsvis høje Skolepenge, men kan kun love liden Løn for det Arbejde, Præsterne skal udføre. Vil vort Samfund da ikke ogsaa komme trængende Studenter til Hjælp med sine Gaver?

Er Juletiden, da saa mange Gaver uddeles, ikke en passende Tid til ogsaa at betænke dem, der i Fremtiden skal forkynde Julens glade Budskab?

Jeg udsender herved en Bøn om Gaver til vore trængende teologiske Studenter.

Dersom Venner ønsker at give til en bestemt Student, bedes de meddele mig det. Dersom ikke nogen særlig nævnes, vil det, der indkommer, blive fordelt efter samtlige Læreres bedste Skøn.

Med Ønsket om glædelig Jul til alle Bladets Læsere

Eders hengivne
P. S. Vig.

* * *

Som Sekretær i Skoledirektionen kender jeg noget til Studenternes økonomiske Omstændigheder, og jeg skal derfor tillade mig paa det hjerteligste at anbefale ovenstaaende.

Samfundet har gennem sit Aarsmøde bestemt, at Skolen ikke maa give Kredit til Studenter, men at disse, i Tilfælde de ikke kan betale, maa give en kautioneret „note". Selv om en Student har Venner ude i Samfundet, saa er det ikke saa let for ham uden Midler og med ubetryggede Fremtidsudsigter at bede en Mand om at kautionere.

Det er nok i sin Orden, at Samfundet under sine hidtilværende trange Kaar baade forlanger Betaling af Studenterne og forbyder Skolen at give ubetrygget Kredit, men mon saa ikke frivillig Godgørenhed kunde træde til i Stedet, og i langt større Udstrækning end tidligere. Om saa skete, kunde fattige Studenter blive fri for at trygle om Underskrifter paa deres „notes", og Skolebestyreren blev paa samme Tid fri for at vise en brav, men fattig Student Døren.

A. M. Andersen.

Glem ikke Missionærerne,

men send dem og deres Medarbejdere Julegaver og andre Gaver til Missionen. Lad Samfundets Menigheder vise, at de elsker ikke i Ord og Tunge blot, men i Gerning og Sandhed. Hvor vil det glæde dem baade i Japan og i Indian Territorium at modtage nogle Smaagaver til Julen, som Bevis paa Brødres og Søstres Kærlighed. Vi har ikke saa mange Missionsarbejdere; lad os da være gode mod dem, vi har. Men send Gaverne snart, at de kan komme dem i Hænde inden Helligdagene.

J. M. Hansen.

Bjærgkløften.

(Ved Alb. Jensen.)

Var du nogen Sinde i Bjergegne, Læser! hvor den ene Naturkæmpe rager højere og breder sig vældigere end den anden? — Naar du da stod ved Foden af en saadan uhyre, sig overtaarnende Masse, o, hvor følte du dig ringe og ubetydelig. Vanskeligt kunde du undlade at drage en Sammenligning mellem din egen lille, oversete Tilværelse og hine stores, de i Verdenslarmen bemærkede, de, der af alle hilses med Udmærkelse, de, der, som det synes, ikke behøver at købe sig Adkomst, men hvis mindste Bevægelse synes at vidne: Adkomst!

Stod du derimod efter en anstrengende Vandring der højt oppe paa den snetakte Bjergpynt, hvor Øjet kunde skue saa viden, viden om, aa! hvor helt anderledes var du da tilmode, hvor helt forstellige Tanker og Følelser bevægede da dit Indre.

Da følte du dig lykkeligt overbevist om, at heller ikke du var overset af den Gud, hvis Almagt skabte Sole, og hvis høire Haand dannede Bjergenes udstrakte Befæstning. Da fornam du uvilkaarligt, at han ligesom var dig — og du ham — nærmere deroppe i Atmosfærens Renhed, fjernt fra den travle, forvirrede Jords Tummel.

— — —

Viamala, d. v. s. den onde Vej. Det er Navnet paa en Bjergkløft øvre i Svejts, det Land, gamle Wilh. Bect kaldte vor HerresPulterkammer, fordi alting ligger saadan hulter til bulter i Naturen der.

Denne Kløft synes fordum Menneskene saa umulig at passere, især ved dens ene Ende, at de kaldte dette Sted Fortabelsens Hul (Tysk: Verlorens Loch. Fransk: Trou perdu). Den er dog forlængst gjort farbar, idet man har hugget og sprængt og bygget en Vej ad dens Sider, en Vej, som flere Steder ved Broer trodser det gabende Svælg med den fraadende, sydende Nedre-Rhinflod under.

Kløftens Længde er henved en halv dansk Mil. Dens Vægge staar de fleste Steder lodret og løber parallelt med hinanden. Klippen er af en saa mærkelig haard og varig Beskaffenhed, at Aarhundreders Vejr og Vind øjensynligt ikke har formaaet at forandlige mindste opløsende Virkning paa den. Væggene, der paa Steder nærmer sig ganske tæt til hinanden, har bevaret deres Stikkelse saa komplet, at om de atter kunde føres sammen, vilde de danne en næsten lige saa nøjagtig Sammenlukning, som før de, ved en eller anden Katastrofe, stiltes ad. Der hvor f. Eks. den ene Side har en skarp fremspringende Spids eller Tak, har den anden en akkurat tilsvarende Fordybning.

I Højde naar disse Vægge indtil 1600 Fod. Vejen, der selvfølgelig er baade stejl og snæver og, som nævnt, ved Broer gaar fra Side til Side, hvor dette var fornødent, ligger fra 400 til 600 Fod over Floden. O, overvældende Sanfernes Indtryk ved at passere ad denne Vej!

I 1834 var der stor Vandflod i disse Egne (nemlig Kanton Grisons). Da steg Floden saa højt, at medens den almindelig er en 400 Fod under den midterste Bro, ved denne Lejlighed var der blot nogle faa Fod imellem. Paa samme Tid bortrevedes den øverste Bro af det vaade, vrede Element.

— — —

Paa denne første Bro stod faa Timer før dens Forsvinden en Yngling. Tankefuld betragtede han de mørke, rædsomme Vande under sig. Han saa, hvorledes Floden steg og steg, saa dens Skumsprøjt omsider pistedes over Broen. Men den unge Mand ænsede ikke sin Fare. Ejheller tænkte han paa at søge ind paa Vejen i Sikkerhed. Hans Aasyn udtrykte Fortvivlelsens Sorg. Thi han var syg, syg til Døden, dødssyg ved ulykkelig Kærlighed.

Var det hans Mening at blive der, indtil den rasende, gruopvækkende Strøm maatte rive ham med sig ned i Død og Nat og Glemsel? Ingen ved det til denne Dag. Men han satte sig ned, støttende sine Hænder mod den hede, brændende Pande, hensunken i dybe, dybe Tanker. Hvor var disse Tanker henne? At, de var hos Hortence, den troløse Pige. De var hos hende, som havde givet ham sit Ord, lovet ham sin Kærlighed. Paa dette Ord havde han stolet. Ved denne Kærlighed havde han glædet sig. Hans Tro paa dette Ord var bestemmet, hans Haab bristet, hans Kærlighed —

Hans Kærlighed var der, hvor Tankerne var, hos Hortence, den troløse Pige. Thi der er Naturer, at, var der blot flere af dem, som i egentligste Forstand kun elsker een Gang.

Det var denne Ynglings Natur. Derfor sad han nu her ene, forladt. Han lagde slet ikke Mærke til, at hans Klæder nu var ganske vaade af Flodens Stænk, Floden, som imidlertid var kommen uhyggeligt nær til den strøbelige Bro, der bar ham. Han saa ikke (eller s a a han?) den frygtelige Styrtesø, som i et Nu brød over ham og førte ham ned i sin gysselige Malstrøm — ham og hans Hjerteforg.

Stakkels unge Mand!

Hvor var imidlertid Hortence, den falske Pige?

Hun havde kort forinden haft en Samtale med Storbondens Søn. Det var ham, hun havde i Kikkerten. Derfor var det, hun bedrog sin Elsker. Men Storbondens Søn bebrejdede hende for dette Stridt. Da tilstod hun alt for ham. Og aabent lod han hende vide, at han altid maatte foragte hende.

Hun havde set sin Elsker vandre ene i Retning af Viamala. Hun kom netop tidsnok til at se ham sidde paa Broen. Og hun vidste, hun saa det, at der var Fortvivlelse over ham, under ham, ved Siden af ham og inden i ham — da kom hin rædsomme Styrtesø og . . . . .

Da forstod hun først ret sin Brøde. Bagefter!

Judas forraadte sin høje Mester. Bagefter fortrød han det — og gik hen og hængte sig.

Hortence angrede, hvad hun havde gjort. Det var paa ovennævnte farlige Sted, hun gjorde Springet ned i den sorte, brusende Flod.

Det blev for hende i Sandhed trou perdu, Fortabelsens Sted.

Protestantisk Kirkeforfatning.

IV.

Ligesom den lutherske Kirke danner den reformerte ikke nogen Enhed, men bestaar af en Mængde lokale Kirkesamfund me' meget forstellige Forfatninger, s. . end ikke holdes sammen ved et fælles Trosbekendelse. Mellem de forstellige Forfatningstyper, der har udviklet sig i den reformerte Verden, er det navnlig den kalvinske, der her interesserer os.

Efter Calvins Lære er Kirken et fra Staten grundforstelligt Samfund, der styres af Kristus og de Organer, han selv har indsat, Præsterne og de ældste. Disse danner i enhver Menighed et Konsistorium eller Presbyterium, som styrer dens Anliggender, navnlig dens Formue, og udøver Kirketugten. Præsterne vælges af Konsistoriet, fremstilles derefter for Menigheden, der har Ret til Indsigelse mod Valget, og stadfæstes og ordineres derpaa af Synoden. De Ældste vælges første Gang af Menigheden, senere af Konsistoriet mellem Menighedens Medlemmer. Menighederne i samme Kreds (Klasse) og Provins repræsenteres ved udvalgte Præster og Ældste paa aarlig sammentrædende Kredssynoder og Provinssynoder, og Deputerede fra de enkelte Provinser samles atter aarlig til en Landssynode. I Hænderne paa disse Synoder ligger den højere Kirkestyrelse og den kirkelige Lovgivning. Saaledes var den reformerte Kirke i Frankrig organiseret til et afsluttet Hele, der styrede sig selv uden nogen Forbindelse med Statsmagten.

Da de franske Reformerte efter det nantiske Edikts Ophævelse udvandrede til Brandenburg, maatte denne Forfatningsform imidlertid undergaa betydelig Forandring. Den presbyterianske Ordning af den enkelte Menighed med dens Konsistorium og dettes selvstændige Styrelse af Menighedens Anliggender blev vel ikke berørt af Overstyrelsen. Derimod bortfaldt Synoderne som Indehavere af den højere Kirkestyrelse, hvilken derimod overgik til Landsherren, der havde givet dem Adgang til sit Land. Til Ledelsen af disse franske Menigheders kirkelige Anliggender oprettedes 1701 et Overkonsistorium, der fik ganske den samme Stilling som den, de lutherske Konsistorier indtog som Mellemled mellem Statsmagten og de enkelte Menigheder. Som Medhjælp for dette Overkonsistorium ansattes der senere i de enkelte Provinser saakaldte Inspektorer (Superintendenter). Og da der efterhaanden tildels ogsaa ved Indvandring dannede sig en Del tysk-reformerte Menigheder i de preussiske Lande, blev der givet disse en lignende Forfatning med Presbyterier, der styrede den enkelte Menighed, og et reformert Kirkedirektorium, bestaaende af en Præsident, nogle reformerte Gehejmeraader og 4 Bisiddere, to reformerte Theologer og 2 Lægmænd, som havde Overtilsynet med alle tysk-reformerte Kirker, Skoler og Menigheder i hele Kongeriget. Til Kirkedirektoriets Medhjælp blev der ansat Inspektører, og der blev gjort et Forsøg paa at knytte et synodalt Element til denne Kirkeforfatning, hvilket dog blev uden Resultat.

Medens de lutherske Konsistorier kun havde haft en Virkekreds, der strakte sig over en enkelt Provins og havde staaet umiddelbart under Statsmagten, uden at der havdes et fælles Organ for samtlige lutherske Menigheder, i hele Staten, var de reformerte Menigheder saaledes bleven organiserede i to store Landskirker, en fransk og en tysk. I Midten af det 18. Aarhundrede opnaaede nu den lutherske Kirke i Preussen en tilsvarende Stilling, idet der 1750 oprettedes et lutherst Overkonsistorium, bestaaende af en første og en anden Præsident med 2 verdslige og 5 geistlige Raader, der skulde have Overledelsen over samtlige Provinskonsistorier i hele den preussiske Stat.

Over samtlige de saaledes centraliserede evangeliske Landskirker stod Landsherren som den øverste Indehaver af Kirkeregimentet. Som sit Organ lige overfor de kirkelige Centralmyndigheder havde han det geistlige Departement af Justitsministeriet, delt i to Afdelinger, en lutherst og en reformeret, der havde den dobbelt Opgave at repræsentere Kirken og dens Interesser lige overfor de øvrige Statsmyndigheder og samtidig at hævde Statens Højhedsret over de kirkelige Myndigheder. Denne Ordning, der er et tro Udtryk for Territorialsystemets Tanke, bestod uforandret ind i det 19. Aarhundrede.

I Begyndelsen af dette Aarhundrede ophævedes under Tidernes Tryk alle tre Overkonsistorier, og al Kirkestyrelse over de evangeliske Landskirker henlagdes til Statsministeriet, og ethvert Spor af Kirkens Selvstændighed, enten som konsistorial eller som synodal Ordning, var saaledes bortfaldet. Kirkeforfatningen i den preussiske Stat svarede da aldeles til den danske, men medens det i Danmark ikke hidtil er lykkedes at komme ud over dette Standpunkt, varede det rene Statskirkedømmes Tid i Preussen ikke længe. Allerede i 1815 genoprettedes der i hver af den preussiske Stats Provinser et Konsistorium, men vel at mærke ikke som tidligere for en enkelt af de tre Landskirker, men for samtlige tre Kirker under et, ja i nogle Aar fungerede disse Konsistorier endogsaa som Tilsyn med de katholske Menigheder i Provinsen. Som Følge heraf var ogsaa de forstellige Konfessioner repræsenterede imellem Konsistoriets Medlemmer, og disse Konsistorier bliver saaledes Forløberne for Unionen af 1817 mellem de lutherske og reformerte Menigheder, der senere nærmere skal blive omtalte. Men da Forsædet i Konsistoriet tilkom Overpræsidenten i Provinsen, altsaa en Statsmyndighed, opnaaede Kirkerne ved denne Ordning dog ikke nogen Selvstændighed ligeoverfor Staten, og Konsistorierne fik heller ikke, saa længe denne Ordning bestod, nogen væsentlig Betydning for Kirkens Udvikling. Større Betydning fik det, da der fra Slutningen af Tyverne i hver Provins blev ansat en Generalsuperintendent, der fik Sæde i Konsistoriet nærmest efter Overpræsidenten, og som ved sin personlige Paavirkning og ved Visitatser var i Stand til at indvirke vækkende og forbedrende paa det kirkelige Liv i Provinsen.

Først under Frederik Wilhelm den Fjerde blev det afgørende Skridt gjort til en virkelig Forbedring af Kirkens Forfatning. Fra 1845 blev Provinskonsistorierne adskilte fra de verdslige Regeringer. Overpræsidenten skulde ikke længere være født Formand i Konsistoriet, og det overtog hele Forvaltningen af Kirkens Anliggender, for saa vidt disse ikke tillige krævede Statens Medvirkning. Og efter at der i den preussiske Forfatning af 1850 var optaget en Bestemmelse om, at den evangeliske Kirke selvstændig skulde ordne og bestyre sine Anliggender, oprettedes samme Aar det evangeliske Overkirkeraad som øverste Kirkemyndighed, uafhængigt af Statsministerierne med direkte Indstilling til Kongen. Den konsistoriale Forfatning, som den evangeliske Kirke saaledes havde opnaaet, er i det væsentlig forbleven uforandret gældende indtil den Dag i Dag.

Hvorledes presbyteriale og synodale Elementer er bleven knyttede til denne Forfatning i Løbet af den sidste Halvdel af det forrige Aarhundrede, skal nu blive fremstillet.

E. F. L.

Hvad Bedstemoder fortalte.

Skildring af Jens.

Det var en Vinterdag. Udenfor sneede det. Jeg og min 2 Aar ældre Søster, Inger, sad ved Vinduet og betragtede de store Fnug, som hængte sig tættere og tættere paa den udenfor Havedøren staaende pyramideformede Tals. Grenene vippede op og ned, og nogle hængte saa langt ned, at de hvilede paa Jorden, hvorunder de smaa Graaspurve søgte Ly for Natten. Agerhønsene løb skrigende over Raalhaven og søgte Le under de store Stikkelsbærbuske, der bedækkede med Sne dannede et tæt og lunt Skjulested. Da det lakkede ad Aften, gik vi ind i Dagligstuen, hvor vi vidste, at Bedstemoder altid var beredt til at fortælle en eller anden Historie, naar hun i Skumringen ikke længere kunde se at strikke paa sin Strømpe, og af Sparsommelighedshensyn ikke vilde tænde Lampen saa tidligt, men i Stedet for søgte hen til Kakkelovnen for ved dens Skær at faa „en Pind færdig" eller finde en tabt Maske.

I Aften var Bedstemoder hensunken i dybe Tanker, hvorfor vi antog, at hun slet ikke var i Lune til at fortælle, og begyndte at tale om, hvor forfærdeligt et Snevejr, og at Trofasts (vor Hund) Hus snart var sneet til.

„Ja, Børn," begyndte Bedstemoder, „en saadan Aften som i Aften rinder det mig saa stærkt i Hu, hvad der blev Aarsag saavel til vor som til eders Lykke. „Aa fortæl! fortæl om det," sagde vi i Munden paa hinanden. „Ja," begyndte hun, det var den Gang, Søren, eders Fader, kun var 5 Aar gammel. Det var en Aften ligesom i Aften. Det sneede og blæste en forrygende Snestorm; da kom der ud paa Aftenen en ung Mand til Vinduerne, hvis Stær havde ledet ham hid, og spurgte, om han ikke kunde faa Nattely, da han var gaaet vild og slet ikke var kendt her paa Egnen. Fa'r gik saa ud og fik ham ind til Varmen, og da jeg saa, at han var meget forkommen, kogte jeg Kaffe og gav ham noget at spise.

Da han derved var kommen lidt til Kræfter igen, troede han, at han hellere maatte fortsætte Rejsen, men vi forbød ham at gaa ud i et saadant Uvejr. Vi sad den Gang selv meget smaat ved det, saa vi havde slet ikke saa god Plads til ham, men „hvor der er Hjerterum, der er ogsaa Husrum".

Jeg lavede saa en god Seng i Stand til ham, hvor han tilbragte Natten. Næste Morgen, da han havde faaet Frokost, tilbød han at ville betale for sit Ophold, men vi vilde intet modtage. Ja, han vilde da give os noget, og saa gav han Søren, eders Fader, en Kæde til at hænge om Halsen, hvori der var en Medaillon. Han bad Drengen om at passe vel paa den og forlod os derpaa med megen Taksigelse for den udviste Gæstfrihed.

Mange Aar efter, da Fa'r, min